

Catalunya i Castella tres-cents anys després

Castella s'identifica amb la idea d'Espanya. Cosa que no passa a molts indrets de la península ibèrica, com el País Basc i Catalunya. De fet, els catalans des del 1714 som un poble colonitzat.

La independència dels Països Catalans, Catalunya, País Valencià, Illes Balears, Catalunya Nord, podria aglutinar un règim polític confederat i seria una bona solució als problemes del nostre país, especialment el del finançament.

La burgesia catalana ha recolzat subjugadorament la colonització de Castella per interessos econòmics en la majoria dels casos, deixant al marge el sentit de país, convertint-se en mercenaris de la política econòmica del moment conjuntural. L'encaix dels Països Catalans amb Castella passa per recaptar i administrar tots els impostos i gestionar els recursos propis en tots els àmbits, tenint una relació de veïnatge com la de qualsevol país d'Europa.

Els Països Catalans tenim la nostra pròpia cultura. Com la llengua, la literatura i els costums, ben diferents i diferenciats dels de Castella, alguns dels quals se'ns han volgut imposar. El sentit colonialista de Castella paradoxalment perdura avui encara, després de quasi tres-cents anys, sense veure's un canvi de rumb cap a una normalització dels catalans en

l'encaix d'Europa i el món com a país independent i lliure del jou de Castella. La trista herència del passat es fa present i sembla tenir continuïtat en el futur pels mateixos motius històrics, que ens han portat a la situació de poble colonitzat. Ens tornem a hipotecar, sense haver après dels errors del passat, la identitat de país per la submissió al lligam econòmic i polític de Castella. Mentre que els interessos particulars d'alguns poders fàctics catalans estiguin al servei dels que s'han imposat per la força de les armes, els catalans serem un poble colonitzat i dependents de les estratègies plantejades a Madrid en tot allò que fa referència al nostre dret a decidir el futur dels Països Catalans.

En l'actualitat, el problema més important no és la dependència política i econòmica de Castella, sinó la divisió interna existent entre els mateixos Països Catalans per motius lingüístics, econòmics i geopolítics. Cadascun d'ells vol ser protagonista en solitari de la seva història i oblida sovint que la seva història és compartida. No és solament d'un territori, sinó d'un conjunt de territoris amb una cultura comuna, un mateix idioma i les seves formes dialectals pròpies, que sorgeixen en espais geogràfics ben diferents, però que ens uneix el mateix origen i la nostra identitat com a poble. Per tant, la unió, d'una forma o d'una altra, resulta ser la condició "sine qua non" per iniciar el canvi cap a la independència i alliberar-nos de l'opressió colonialista de Castella. Si ens dividim, venceran.